

ישיבת המתמידים "מאור שרגא"
בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
רמת ויז'ניץ חיפה

בס"ד

פרשת "וילך"

תשרי תשפ"ג

בן-המלך ואביו / א. הירש

הצער הרב ששכל עקב מצבו, מחל לו מיד על כל
קשעיו וקרבו אליו כבתחלה.

הנמשל מוכן: אנו, בני-ישראל, דומים לנסיך
הסורר. אנו חוטאים, והקדוש-ברוך-הוא
בעזונותינו, מסתיר פניו מאתנו. אנו רוצים לשוב
בתשובה, והשטן המסטין בעכרנו, כי מקטרג הוא
עלינו בכל עת.

אבל יום אחד בשנה נתנת לנו מתנה טובה שאין
דגמתה: יום-הכפורים. זהו היום היוחד והמוקד,
שבו אין רשות לשטן להשטין ולקטרג. ביום גדול
זה, כאשר השערים פתוחים, חזבים אנו לבוא לפני
אבינו שבשמים לשפך לפניו את לבנו, להזיל
דמעות כפנים ולהתחנן על כל החטאים והפשעים
שעשינו – כי לא, חלילה, בנדון עוינו, כי היצר
השוכן בקרבנו מדיחנו, ואנו איננו חפצים, חלילה,
להקעים את אבינו שבשמים. ואם, חלילה, נרמנו
נעות רבות וקלקלנו קלקולים גדולים, נשוב
בתשובה שלמה, למען ימחלו לנו כל אלה.

ואם באמת ובתמים נתחרט, ואכן נקבל על
עצמנו לחזר למוטב – לדרכי המלך, לתורה,
למצוות ולמעשים טובים, יחזר אלינו הקב"ה
ויקבלנו וירחמנו.

(לפי רבי שמואל שמלקא, מניקלשבורג זי"ע)

בן-המלך חשוב ואהוב הנה אצל אביו לאין
ערוך. המלך, ברצותו כי בנו יגדל ויהנה כליל
המצלות, הפקיד את בנו בידי חכם מלמד, שילמד
את בנו חכמות רבות ומנהגי מלכות לתפארת בית-
המלוכה.

כרם בן-המלך הצעיר נטה למעשי נערות
שוקבים, והשחוק והשעשועים משכו את לבו יותר
מן הלמודים והחכמות.

ומכיון שלבו נמשך אחרי השחוק, הנה מעורר
את חמת מלמדו במעשי-קנדה ולצון, עד שפקעה
סבלנותו של המורה, והוא בא לפני המלך והלשין
לפניו על בנו, וספר לו, שאינו רוצה ללמד ואינו
ממלא כלל רצון אביו, ותחת זאת מבשל הוא את
הזמן הנקר בהוללות ובשחוק.

המלך, שסבור הנה תמיד, כי בנו שוקד על
למודיו ועולה מעלה מעלה, הצטער מאד על שפך
הוא עולל, ופקדה יצאה מלפניו, כי אין הוא רוצה
לראות את בנו כלל.

פקדת המלך פגעה קשות בכך. אם-כי בתחלה
השתובב, התחרט מאד עתה, כי מרה מאד היתה
לו הגזרה של אי ראית פני אביו האהוב. מדי פעם
נסה בן-המלך להקנס אל אביו, אך הדבר לא
נתאפשר לו; הדלתים סגורות היו בפניו, ושני
כלבים מטילי אימה קבלו את פניו. ואם לא די בכך,
הנה המורה מדבר סרה בפני המלך על בנו ומבאיש
את ריחו בפניו, ולכן לא היתה שום הזדמנות לבוא
לפני אביו ולספר לו עד מה מצטער הוא על מעשיו
הנבזים וכמה רוצה הוא להיטיב דרכיו, כדי שאביו
יקרבו אליו כבראשונה.

חלמו ימים רבים, ובן-המלך העזוב הלך סובב
ברוח נבאה, ולבו יוצא אל אביו...

באחד הימים קרה, שהמורה לא בא אל חצר-
המלוכה. בראות בן-המלך כן- התננב בלאט לחדר
אביו לפני שזה הספיק להניאו מפה. הוא נטל
לרגלי המלך, בכה והתחנן לפניו, כי אמנם חטא, כי
צעיר וקל-דעת הנה, ולו נדע, כי זה יצער את אביו,
הנה מתאפק וגובר על רוח שוקבותו. את הדרך
הרעה עזב מכבר, ועתה ילך אך נרק בדרך המלך
פזאות לנסיך.

כאשר ראה המלך את חרפתו העזה של בנו ואת

שלושה חברים יש לאדם

וּמִשְׁלוֹ בַּמִּדְרָשׁ (ראה פרקי דרבי אליעזר פל"ג): מִשָּׁל לְאָדָם שְׁהִיָּה לוֹ שְׁלֹשָׁה חֲבֵרִים, הָאֶחָד - אוֹהֵבוֹ מְאֹד, הַשֵּׁנִי - אוֹהֵבוֹ וְלֹא כָּל כָּף, הַשְּׁלִישִׁי - לֹא הָיָה אוֹהֵבוֹ, וְלֹא חָשְׁבוּ לְמֵאוּמָה. פֶּעַם אַחַת שָׁלַח הַמֶּלֶךְ לִקְרֹא לְאוֹתוֹ אָדָם, וְסָרִיסֵי הַמֶּלֶךְ הִכְהִילוּהוּ לְהֵבִיאוֹ לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ, וְהָיָה זֶה הָאָדָם מִתְפַּחַד וּמִתְנַרָא וְאוֹמֵר: שָׂמָא הַלְשִׁינוֹנִי לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ וַיְהִרְגֵנִי, אִין לִי טוֹב כִּי אִם לִקְרוֹת לְחֲבֵרֵי אוֹהֵבֵי אֲשֶׁר בְּמַחָה נִפְשִׁי בּוֹ, וְאוֹלִיכְנוּ עִמִּי לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ, כְּדִי שְׂלִיץ עָלַי טוֹבָה לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ. הֵלֶךְ וְקָרָא אוֹהֵבוֹ הָרֵאשׁוֹן שְׁהִיָּה אוֹהֵבוֹ יוֹתֵר מִהַשֵּׁנִי, וְסָפַר לוֹ הָעֵנִין, וְלֹא אָבָה לְלַקֵּת עִמּוֹ וְלֹא הִשְׁגִּיחַ עָלָיו. עֲזָבוּ וְהֵלֶךְ בְּפַחֵי נֶפֶשׁ, אָמַר: אֵלֶךְ אֶל הַחֲבֵר הַשֵּׁנִי, וְאֶבְקֶשׁ מִמֶּנּוּ לְלַבֵּת עִמִּי לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ. הֵלֶךְ וּבִקְשׁוֹ, אָמַר [לוֹ]: לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ לֹא אֶכְנֶס עִמָּךְ, אֲבָל אֵלֶךְ עִמָּךְ לְשִׁמּוֹךְ בְּדֶרֶךְ מִפְּנֵעִים רְעִים, וּבְשִׂאגִיעַ לְחֻצֵר הַמֶּלֶךְ אֶעֱזָבְךָ וְאֵלֶךְ לְדַרְכֵי. הֵלֶךְ אֶצֶל שְׁלִישִׁי שֶׁלֹּא הָיָה חוֹשֵׁבֵו לְכֻלּוֹם, וּבִקֶּשׁ מִמֶּנּוּ לֵילֵךְ עִמּוֹ לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ, וְסָפַר לוֹ כֹּל מַה שְּׂאֲרַע לוֹ עִם שְׁנֵי חֲבֵרָיו. אָמַר לוֹ: אֵל תִּירָא, אֲנִי אֵלֶךְ עִמָּךְ, וְאֶכְנֶס לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ, וְאֵלִיץ בְּעֶדְךָ עַד שֶׁתִּנְצַל מִיַּד הַמֶּלֶךְ. הֵלֶךְ עִמּוֹ לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ, וְלָמַד עָלָיו זְכוּת, וְהִצִּילוֹ מִיַּד הַמֶּלֶךְ.

הַחֲבֵר הָרֵאשׁוֹן שְׁהִיָּה אוֹהֵבוֹ בְּיוֹתֵר, הוּא הַמְּמוֹן שְׁהִיָּה חָבִיב לוֹ מְכֹל דְּבָר שֶׁבְּעוֹלָם, [וְ]הוּא שְׁעוֹזְבוֹ בְּיוֹם פְּטוּרְתּוֹ, וְלֹא יוֹלִיד בְּיָדוֹ מֵאוּמָה, שְׂנֵאָמַר (תהלים מט, יח): 'לֹא יִרַד אַחֲרָיו כְּבוֹדוֹ'. הַחֲבֵר הַשֵּׁנִי, הֵם הַבְּנִים וְהַקְּרוֹבִים שְׂמֻלוּיִם לְאָדָם עַד הַקְּבֵר, וְלֹאֲחֵר שְׂנֵקֵבֵר נִפְרְדוּ מֵעָלָיו וְעֲזָבוּהוּ. הַחֲבֵר הַשְּׁלִישִׁי שְׁהִלִּיץ בְּעֶדְוֹ טוֹבָה, הֵם הַתְּשׁוּבָה וּמַעֲשִׂים טוֹבִים, שְׁהוֹלְכִין עִמּוֹ בְּפְטוּרְתּוֹ לְהֵלִיץ בְּעֶדְוֹ, שְׂנֵאָמַר (ישעיה נח, ח): 'וְהֵלֶךְ לִפְנֵיךְ צְדָקָךְ'. וְהַמֶּלֶךְ שֶׁשָּׁלַח אַחֲרָיו, הוּא מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שְׂאִין לִפְנֵיו מִשׁוּא פָּנִים וְלֹא מִקַּח שַׁחַד, וְלֹא יִנְצַל אָדָם מִדִּינּוֹ כִּי אִם בְּתוֹרָה וּבְמַעֲשִׂים טוֹבִים.

(אהבת חסד פרק ד')

*

עשי"ת

"דרשו ה' בהמצאו" - אלו עשרה ימים שבין ראש השנה ליום הכפורים.
"קראוהו בהיותו קרוב" - אלו ימי הסליחות הנשגבים שלפני ראש השנה.
'בנימים אלו קרוב אלנו הקב"ה והמה ימי רחמים ורחון מיוחדים שבהם יכולים
אנו להתרצות בתשובה שלימה על כל דרכנו הלא-טובים בשנה שעברה, להתחרט
עליהם מעומק הלב ולקבל על-עצמנו לעזוב אותם לגמרי ומהיום והלאה להתנהג
אף ורק בדרך הטובה והישרה - דרך התורה והמצוות...
מהו בעל התשובה? - שואלים חז"ל ומשיבים - "הרגיל ללמוד דף אחד
ללמוד שני דפים..." - להרבות ביקור שאת בהתמדת התורה וקיום מצוותה וכמובן
הסרטה לשעבר והקבלה להבא - אלו יסודות התשובה!